

1925 Jun 5 ILO Genève

233 Konvensjon 19 om like behandling av et lands egne og dets utenlandske arbeidere i henseende til erstatning for ulykker.

Oversettelse

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Generalkonferansen for den Internasjonale Arbeidsorganisasjon, som har vært sammenkalt i Genève av Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå og har møtt til sin syvende konferanse den 19. mai 1925, og

som har besluttet å vedta visse forslag med hensyn til like behandling av et lands egne og dets utenlandske arbeidere i henseende til arbeideres erstatning for ulykker, hvilket er den annen post på konferansens dagsorden, og som har besluttet at disse forslag skal ha formen av en internasjonal konvensjon,

vedtar den femte juni i året 1925 følgende konvensjon, som skal benevnes Likebehandling (erstatning for ulykker) Konvensjonen, 1925, til ratifikasjon av medlemmene av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon i overensstemmelse med bestemmelsene i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons Grunnlov:

Art. 1. Ethvert Medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter sig til å innrømme arbeidere, som er undersåtter av hvilken som helst annen medlemsstat der har ratifisert konvensjonen, og som lider personlig skade ved ulykke ved industriell virksomhet hendt på dets område, eller deres erstatningsberettigede etterlatte, samme behandling i henseende til erstatning som vedkommende Medlem innrømmer sine egne undersåtter.

Denne likhet i behandling skal tilsikres utenlandske arbeidere og dem som trer inn i deres rett, uten at der stilles noget vilkår om opholdssted. Med hensyn til de utbetalinger som et Medlem eller dets undersåtter under anvendelsen av denne grunnsetning vil ha å gjøre utenfor sitt område, skal der mellom vedkommende Medlemsstater om nødvendig treffes særskilte ordninger om de forholdsregler som blir å iakttas.

Art. 2. Særskilte ordninger kan treffes mellom vedkommende Medlemsstater om, at erstatning for industrielle ulykker, som rammer arbeidere, mens de er beskjeftiget midlertidig eller med avbrytelser på en Medlemsstats område for regning av en bedrift som ligger på en annen Medlemsstats område, skal avgjøres etter sistnevnte Medlemsstats lover og bestemmelser.

Art. 3. De Medlemmer som ratifiserer denne konvensjon og som ikke alle-

rede har en ordning (gjennom forsikring eller på annen måte) med erstatning til arbeidere for ulykker, vedtar å innføre en sådan ordning innen tre år, regnet fra ratifikasjonens datum.

Art. 4. De Medlemmer som ratifiserer denne konvensjon, forplikter sig til å yde hverandre gjensidig hjelp for å lette anvendelsen av konvensjonen og gjennomføringen av hverandres lover og bestemmelser om erstatning til arbeidere, og til å innberette mulige forandringer i gjeldende lover og bestemmelser til det Internasjonale Arbeidsbyrå, som deretter skal gi vedkommende andre Medlemsstater fornøden underretning.

Art. 5. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal — overensstemmende med de forskrifter som er satt i den internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov — meldes til Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå for å bli registrert.

Art. 6. 1. Denne konvensjon skal tre i kraft den dag da ratifikasjoner av to Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er blitt registrert av Generaldirektøren.

2. Den blir bindende bare for de Medlemmer hvis ratifikasjoner er blitt registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

3. Senere trer overenskomsten i kraft for ethvert annet Medlem på den dag dets ratifikasjon er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Art. 7. Så snart ratifikasjoner av to Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå gi melding om det til alle Medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon. Han skal også gi dem melding om registrering av ratifikasjoner som senere blir meldt til ham av andre Medlemmer av Organisasjonen.

Art. 8. Under forbehold av bestemmelsene i artikkel 6 forplikter ethvert Medlem som ratifiserer denne konvensjon, sig til ikke senere enn 1. januar 1927 å gjøre gjeldende bestemmelsene i artikkel 1, 2, 3 og 4 og treffe sådanne forføyninger som måtte være nødvendige for å gjøre disse bestemmelser effektive.

Art. 9. Ethvert Medlem av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplik-

ter sig til å gjøre den gjeldende i sine kolonier, protektorater og besiddelser overensstemmende med forskriftene i artikkel 35 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons grunnlov.

Art. 10. Et Medlem, som har ratifisert denne konvensjon, kan opsi den ved utløpet av en tiårsperiode regnet fra den dag da konvensjonen første gang trådte i kraft. Opsigelsen skjer ved melding til Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå, som skal registrere den. Opsigelsen får ikke virkning

før ett år etterat den er registrert i det Internasjonale Arbeidsbyrå.

Art. 11. Når Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal styret fremlegge for Generalkonferansen en beretning om anvendelsen av denne konvensjon og overveie om spørsmålet om å revidere eller forandre konvensjonen bør opføres på Konferansens dagsorden.

Art. 12. Den franske og den engelske tekst av denne konvensjon skal begge være autentiske.